

چگونگی برقراری ارتباط انسان با آنها و بهره‌برداری بهینه از آنان می‌گردد؛ همچنین ریاضیات و کاربردهای آن بخشی از زندگی روزانه و در جهت حل مشکلات زندگی در حوزه‌های مختلف به شمار می‌آید که دارای کاربردهای وسیع در فعالیت‌های متفاوت انسانی است و موجب تربیت افرادی خواهد شد که در برخورد با مسائل بتوانند به‌طور منطقی استدلال کنند، قدرت تجزیه و انتزاع داشته باشند و درباره پدیده‌های پیرامون، تئوری‌های جامعی بسازند؛ بنابراین توانایی به‌کارگیری ریاضی در حل مسائل روزمره و انتزاعی، از اهداف اساسی آموزش ریاضی است (سند برنامه درسی ملی، صص ۱۵، ۱۷، ۳۳ و ۳۴).

با توجه به مبانی برنامه درسی ملی و چشم‌انداز آن که برنامه‌های درسی در نظام جمهوری اسلامی ایران را در راستای فرهنگ و تمدن اسلامی - ایرانی با تکیه بر میراث گران‌بها و ماندگار رسول‌الله (ص)، قرآن کریم و عترت می‌داند و فراهم ساختن زمینه‌ها و فرصت‌های لازم برای تربیت نسلی موحد، مؤمن و معتقد به معاد را از وظایف برنامه‌های درسی می‌شمرد (برنامه درسی ملی، صص ۷ و ۸)، روش‌های تربیت و یادگیری در این برنامه در تناسب با اهداف کلان آموزش و پرورش و یافته‌های پژوهشی، باید دارای ویژگی‌های زیر باشد:

- ۱- تأکید بر فعالیت دانش‌آموزان و محول کردن مسئولیت یادگیری به آنها و افزایش نقش راهنمایی و نظارتی معلم؛

- ۲- تأکید بر کار گروهی و همکاری دانش‌آموزان در کلاس درس؛

- ۳- توجه به تفاوت‌های فردی دانش‌آموزان در یادگیری و سبک‌های مختلف شناختی؛

- ۴- استفاده بهینه از زمان و مکان در آموزش با استفاده از امکانات ICT؛

- ۵- تأکید بر تسلط دانش‌آموزان بر فرآیند خود یادگیری و خودارزیابی.